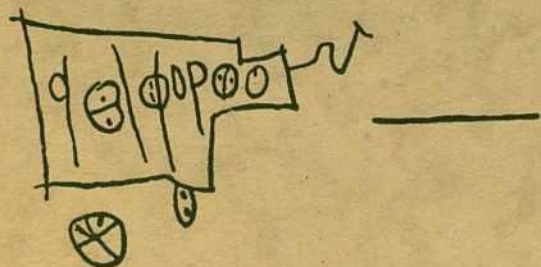

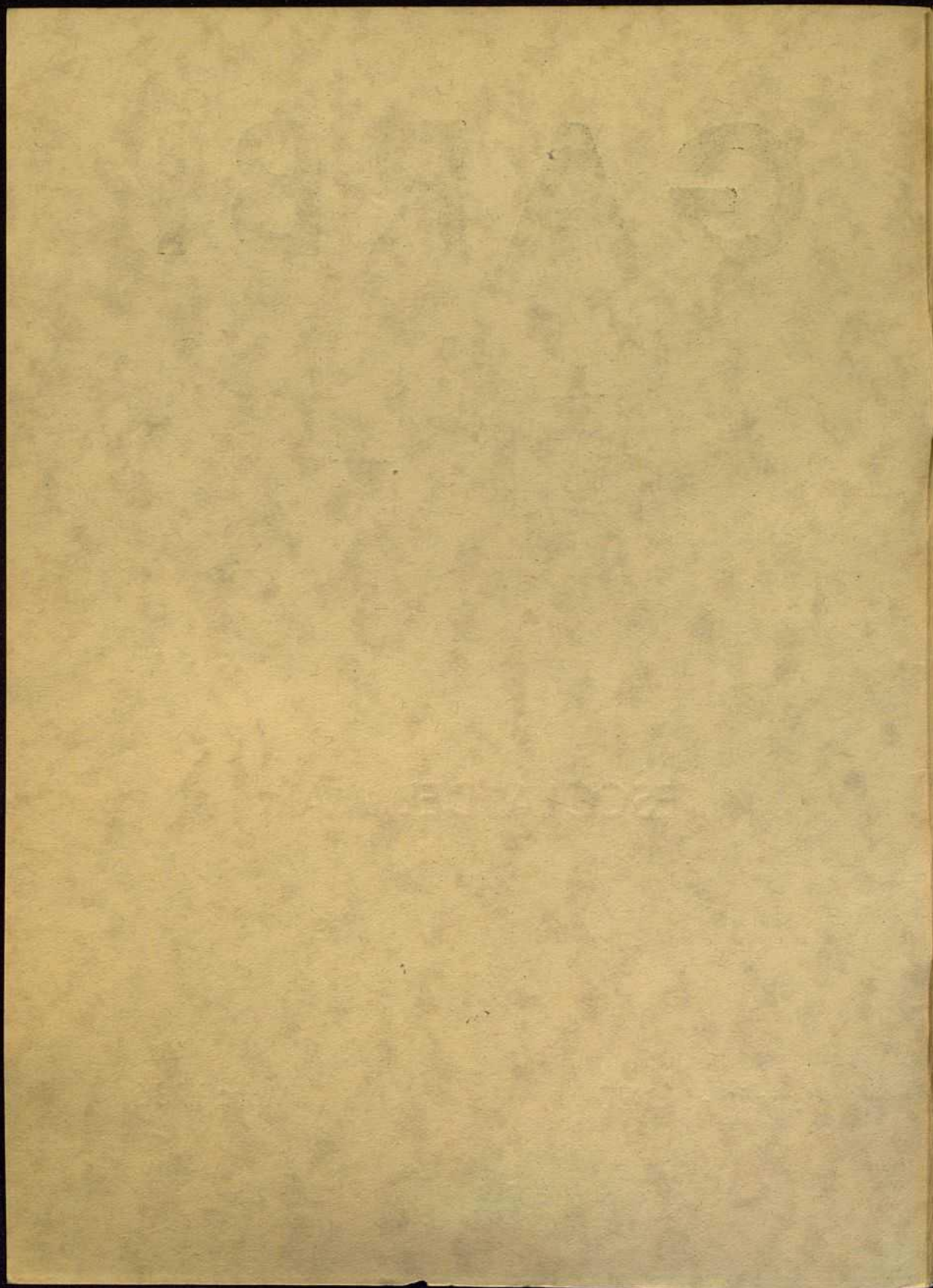
GARBÍ

ESCOLA DEL MAR

Any IV - N.º 20

Març 1936

GARBÍ

ESCOLA DEL MAR

Any IV - N.º 20

Març 1936

SUMARI

PORTADA. — Automòbil. Dibuix d'Albert Domínguez, 5 anys.

PÒRTIC. — Deux positions.

DE LA VIDA QUE FEM A L'ESCOLA DEL MAR.
— Crítica de la sessió de lectura de cròniques, del 15 al 31 de gener del 1936.

CAL PARLAR BÉ

METEOROLOGIA

ESCACS. — Partida del Campionat de l'Escola, jugada entre els nois de primera categoria, Josep Oteo, 13 anys, i Joan Torras, 11 anys, amb comentaris de Josep M.ª Torras, 12 anys, també de primera categoria.

ESTADA A MALLORCA

LA RATA-PINYADA. — Conte.

EL CONILL I EL SEU AMIC

MÚSICA. — El petit Chor.

LA NOSTRA BIBLIOTECA

AUCA DE LA BLANCA-NEUS

ELS HOMES I ELS LLIBRES

LA VIDA INTEL·LECTUAL A L'ESCOLA DEL MAR. — El llenguatge.

NOTÍCIES PEDAGÒGIQUES

L'ESCOLA VISTA DES DE FORA

NOTICIARI

PUBLICACIONS DE L'ESCOLA DEL MAR

P Ò R T I C

DEUX POSITIONS

à Marcel Vanhamme

*M*ON ami, je vois un peu difficile vous répondre à votre dernière lettre, il faut toute une conférence, pour la rédaction définitive de laquelle, nous avons passé quatorze années de maintenir une attitude, et nous ne l'avons pas encore rédigée.

Et il est, tel que vous savez, que dans le vie, dans le monde de l'esprit, on ne peut pas en expliquer, certaines positions, plutôt, il faut les pressentir, et il en est compréhensif, celui qui en est initié, par oeuvre et grâce, et vous ne savez comment, du même esprit que vous portez dedans.

En ce qui concerne l'éducation, comme définitifs, il y a deux positions, la poétique et celle que l'on appelle scientifique.

Quant à la première, que vous présentez comme littéraire, j'ose dire, l'humanité a fait son chemin, et c'est elle qui s'est élevé en soi même, par cette force mitique et mystique, créatrice, qui portent dedans les pays (religion, téhâtre, légende, mite, chanson).

Sur la seconde, je veux éclaircir entre la psychologie des textes dont nous savons tous de quels maux elle souffre, et je me réfère traitées scientifiquement et la psycho-

logie qui agit par correspondance entre la convivence constante entre deux âmes.

Nous venons de recevoir maintenant, une lettre d'une mère dont son fils est un élève de notre école, dans laquelle elle a dit plus qui n'aurait dit un travail de laboratoire.

Et malgré la plus grande convivence, qui arrivera au fond du fond?

Je pourrais vous recommander un article, pour moi fameux, apparu dans la revue "Cruz y Raya" qui sort à Madrid, de Joseph Bergamín, sous le titre de "La decadencia del analfabetismo" (décadence de l'analphabétisme).

Autrement, il y a encore une autre position, qui est celle de la sympathie, et je pourrais vous dire, regardez, malgré que vous ayiez raison, par esthétique, je ne peux pas l'accepter.

Croyez vous, par exemple, que les enfants aimeront l'homme à travers de la salle de dissection de l'hôpital?

Un artiste à nous, peintre, lequel il y a peu il s'en est allé à une vie meilleure, toutefois qu'à celle ci il l'a passé très mal, il avait commencé pour croire dans son adolescence, que les étoiles étaient des fenêtres du ciel. Après il a passé des années dans lesquelles il a accumulé des trésors de sciences et il les voyait comme d'autres mondes d'un système planétaire. Mais les années s'écoulèrent et maintenant, avant de mourir, que l'homme avait déjà abandonné petit à petit tous ces pésants trésors, parce qu'ils lui rendaient l'âme pesante et il croyait à nouveau que les étoiles étaient des fenêtres du ciel.

Et maintenant je demande, combien de psychologues disons-en professionnels, on agit ou agissent de maître et ils vivent pendant toute la journée entre la complexité vive et difficile, tel qu'elle est la collectivité scolaire?

De la vida que fem a l'Escola del Mar

Crítica de la sessió de lectura de les cròniques, del 15 al 31 de gener del 1936

Normalment, es llegeixen les cròniques de cada classe, davant de tota l'Escola, cada quinze dies. D'aquesta lectura en fa la crítica un jurat format pel Cronista general de l'Escola (membre del Consell de Cinc), el mestre seleccionador, i un altre mestre. Aquest últim es nomena per torn.

Heus ací una d'aquestes crítiques:

«PETITS, Segalà.

Aquesta nena pronúncia bé les lletres difícils, fent distinció de la *x* i de la *j*; de la *ss* i la *s*; i de la *è* i la *é*.

En canvi, s'ha de tenir en compte que diu paraules molt mal dites, per exemple, *lo* en lloc de *el*; *io* per *jo*; *poguer* per *poder* i una paraula que es diu molt, *coronista* en comptes de *cronista*.

Aquesta crònica està feta agafant els fets principals de la classe i explicant-los tal com són.

CONTES, Ferrer.

Llegeix a empentes, encara que clar i fort. Pronúncia força bé. En aquesta crònica creiem que hi ha alguns fets ben interessants, però que el cronista no ha sabut explicar prou bé. En aquest cas, potser hauria estat millor que aquests trossos no els haguessin llegit perquè han desmerescut els altres que estaven molt bé.

ANGELICA, Serra.

No s'ha entès res del que llegia, llegeix massa de pressa i de sobres es veu que no reflexen la vida de la classe; a tot estirar, podem dir, que és d'algunes coses dels nois.

El jurat creu que potser amb una selecció més austera s'hauria manifestat més la característica especial d'aquest cronista.

Ha dit també paraules mal dites; *triato* per *teatre*; *hem nat*, per *hem anat*; *lo* per *el*.

NINES, González.

Comencem per dir que aquest noi s'ha presentat a llegir les cròniques vestit d'una manera molt incorrecte; portava pantalons llargs i li feien molt lleig. Ha llegit molt fluix i malament. Pronúncia defectuosament i usa malament algunes lletres com la *r*, *x* i *j*. Es para allà on no s'ha de parar; la seva pronunciació dels sons sembla valenciana i confon lamentablement la *s* amb la *ss*. Degut a tot això, quasi no ens hem enterat de res i fins i tot es pot dir que ens hem avorrit.

NAUSICA, Herrin.

Aquestes cròniques han estat molt desiguals. Algunes d'elles eren molt personals i interessants i que deien molt, en bé de la classe i del cronista, però en canvi n'ha llegit d'altres, exclusivament narratives i que haurien estat molt bé, fetes pel cronista d'una classe més petita, però no per una noia de «Nausica».

Ha llegit massa de pressa i ha dit: *ting de dir* per *he de dir*.

GARBÍ, Antolín.

Aquesta noia llegeix tan fluix, que quasi bé no se sentia. La seva crònica era molt personal, però estava llegida amb tan poca expressió que semblava més bé que recités de memòria una funció de titelles.

* * *

Globalment podem dir que les cròniques de les classes petites — Petits, Contes, Angèlica, i un bon tros Nines —, s'han caracteritzat per explicar allò que simplement veuen o senten dir; i que en les classes més grans, predomina allò que senten dintre seu o bé pensen.

També hem observat que en aquestes cròniques predominaven dos temes; el dia dels Reis i el concurs de cançons. El primer ha estat el tema principal de les classes petites, i el segon en les de les grans.

Cal parlar bé

Diem

El castell estava *sitiat*.
Puesto on es ven més.
Em passejava pel *rompeoles*.
Feia molt de riure.
Allavòrens se'n va anar.
I ho feia *aixins*.
Aquest lleó és molt *fier*.
D'això te'n donaré la *mitat*.
Jo li dic la *veritat*.
La *pretendien*.

Hem de dir

El castell estava *assetjat*.
Lloc en es ven més.
Em passejava per l'*escullera*.
Feia riure molt.
Llavors se'n va anar.
I ho feia *així*.
Aquest lleó és molt *ferotge*.
D'això te'n donaré la *meitat*.
Jo li dic la *veritat*.
La *pretenien*.

Paraules fàcils de confondre

He fet uns *comptes*.
Hem explicat uns *contes*.
Les terres del senyor *comte*.

Collaboració
Classe "Garbí"

Meteorologia

El Servei Meteorològic de l'Escola, esdevé cada dia una cosa més sèria. No solament té un valor per a nosaltres, com a punt de partida de l'ensenyament de les ciències físiques i naturals, sinó que actualment ja té una transcendència fora de l'Escola.

Vegi's a continuació el resum que de la seva actuació acostuma a fer el nostre Director del Servei Meteorològic a l'acabar el càrrec.

«Legislatura del 1 al 15 de febrer del 1936.»

Ja hem rebut el darrer butlletí del Servei Meteorològic de Catalunya; tracta de coses molt interessants dins la Meteorologia.

Es titula «Sondatges de l'atmosfera lliure a Barcelona, amb globus pilots, durant l'any 1934.» Es un recull de la velocitat del vent relacionada amb la direcció i a segons quines alçades. Parla també d'unes noves instal·lacions pluviomètriques a diferents llocs de Catalunya.

He de fer recordar, que a l'any 1934, l'il·lustre almirall Byrd va emprendre un arriscat viatge a l'Antàrtic per estudiar els diferents fenòmens atmosfèrics que es produeixen en aquell lloc tan apartat de la civilització. Ha estat l'únic home que hi ha passat tants mesos, sacrificant-se i tot per la meteorologia. Ara, a la classe, llegim el seu «Diari».

Una cosa molt interessant que vull fer remarcar és la carta que hem rebut del Dr. Eduard Fontseré, en la qual ens envia una interessant gràfica.

En aquesta carta, el Dr. Fontseré, ens dona les gràcies per les dades facilitades pel nostre Servei Meteorològic, cosa que li permeté fer una estadística de la temperatura de l'aigua del mar, durant 11 anys.

Crec jo que aquesta carta és un gran honor per a l'Escola, tota vegada que demostra la confiança que l'eminent home de ciència, té en les nostres observacions.»

ALEXANDRE PERELLÓ, 14 anys
*Director del Servei Meteorològic
durant el Govern del color Blau*

Copiem a continuació la ja esmentada carta, que diu així:

Barcelona, 8 de febrer del 1936.

Senyors:

Joan Pérez de Lucia

Rosa Saelices

Carme Bartrés

Robert Vergés

Ferran Sánchez

Observadors de l'Escola del Mar.

Barcelona.

Estimats col·legues:

Al seu temps vaig rebre el resum de les vostres observacions de la temperatura del mar, que acompanyava la vostra carta del 16 de gener.

Per a millor fer-me'n càrrec, les he passades a una gràfica, que adjunto, i resulta una corba molt regular i bonica. Per a comparació, hi he marcat la temperatura mitja de l'aire (línia de punts, i del coteig entre les dues temperatures, resulten evidents alguns fets interessants (la mar contribueix a endolcir el clima dels països costaners, les temperatures màxima i mínima de l'any hi venen més tard que a l'atmosfera, etc.). Els vostres professors us podran explicar altres fenòmens que es dedueixen de l'examen d'aquesta gràfica, sobretot recordant

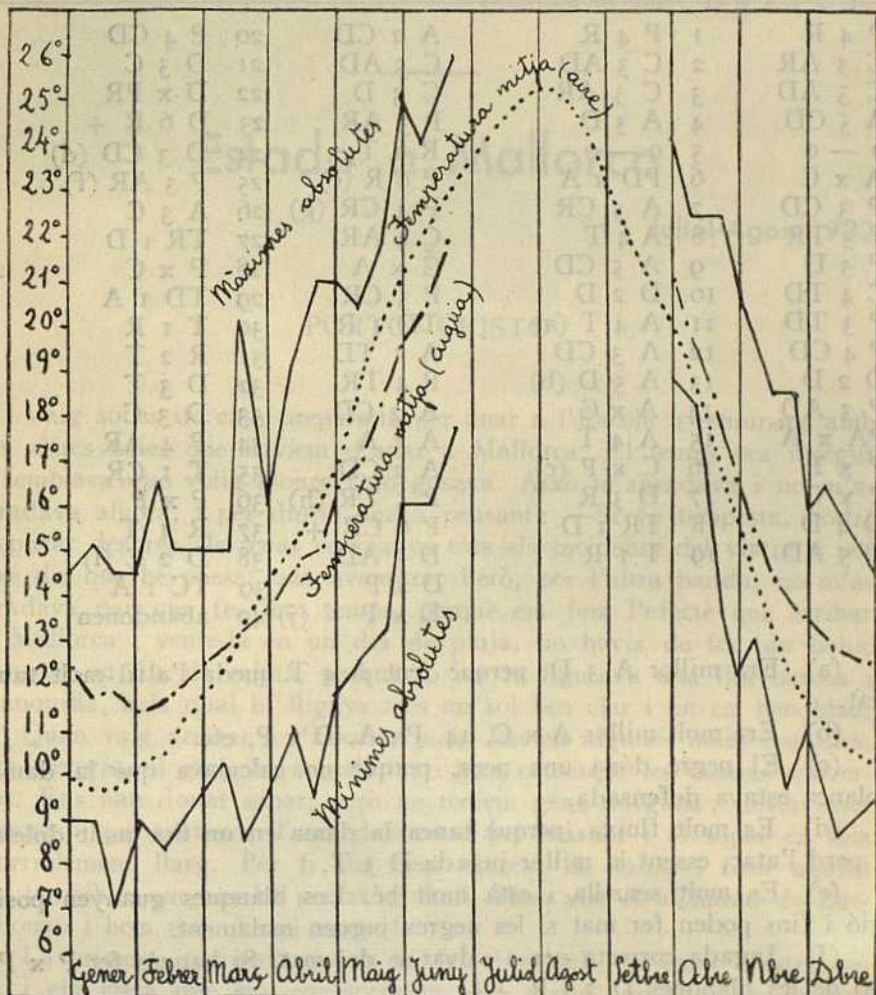
que la gran massa d'aigües profundes de la Mediterrània està a la temperatura uniforme de 12°,8, i que les aigües més fredes han d'anar ràpidament a fons, mentre les més calentes suren i es sostenen així algun temps.

Us saluda el vostre col·lega i amic,

EDUARD FONTSERÉ

ESCOLA DEL MAR

Temperatura mitja de l'aigua al rompent — a 9h. — anys 1925-1935

Escacs

Partida del Campionat d'escacs de l'Escola, jugada entre els nois de 1.ª categoria, Josep Oteo, 13 anys (blanques) i Joan Torras, 11 anys (negres), amb comentaris de Josep M.ª Torras, 12 anys, també de 1.^a categoria.

Blanques		Negres		Blanques		Negres	
P 4 R	1	P 4 R		A 2 CD	20	P 4 CD	
C 3 AR	2	C 3 AD		C 5 AD	21	D 3 C	
C 3 AD	3	C 3 AR		C 3 D	22	D x PR	
A 5 CD	4	A 3 D		P 3 AR	23	D 6 R +	
o — o	5	o — o		R 1 T	24	D 3 CD (d)	
A x C	6	PD x A		P 6 R (e)	25	P 3 AR (f)	
P 3 CD	7	A 5 CR		P 4 CR (g)	26	A 3 C	
P 3 TR	8	A 4 T		C 4 AR	27	TR 1 D	
P 3 D	9	A 5 CD		C x A	28	P x C	
C 4 TD	10	D 2 D		P 5 CR	29	TD 1 A	
P 3 TD	11	A 4 T (a)		TD 1 R	30	T 1 R	
P 4 CD	12	A 3 CD		A 1 TD	31	R 2 T	
D 2 D	13	A 5 D (b)		P 4 TR	32	D 3 T	
P 3 AD	14	A x C		A 2 CD	33	D 3 C	
PA x A	15	A 4 T		A 1 A	34	P 4 AR	
P x P	16	C x P (c)		A 2 CD	35	T 1 CR	
P x C	17	D 3 R		P 5 TR (h)	36	P x P	
D 4 D	18	TR 1 D		P 6 CR +	37	R 1 T	
D 5 AD	19	T 1 R		D 5 AD	38	D 2 C (i)	
				D x P	39	TC 1 A	
				D x P + (j)	40	abandonen	

(a) Era millor A 3 D, perquè fent A 4 T queda l'alfil molt tancat.

(b) Era molt millor A x C, 14. Px A, D x P, etc.

(c) El negre dona una peça, perquè no calculava que la dama blanca estava defensada.

(d) Es molt fluixa, perquè tanca la dama en un lloc molt dolent i perd l'atac, essent la millor jugada D 3 T.

(e) Es molt senzilla i està molt bé. Les blanques guanyen posició i fins poden fer mat si les negres juguen malament.

(f) Jugada correcta per a salvar-se del mat. Si hagués fet P x P, 26 de les blanques D 7 CR ++.

(g) Fa marxar l'alfil a l'únic lloc que li queda i pot amenaçar-lo amb un cavall (C 4 AR), proposant el canvi, fent-li doblar un peó i deixant lliure la línia de torre.

(h) Aquesta jugada és bona, però n'hi ha una altra de millor; podria fer 36. T 1 D, 37. TR 7 D i no li queda al negre cap classe de salvació.

(i) Les negres haurien d'haver acceptat el canvi.

(j) El negre abandona perquè a la pròxima és mat: D 8 TR ++.

Estada a Mallorca

Juliol-Agost 1932

I

PORTO - CRISTO

Vaig sortir de casa preparada per anar a l'Escola a reunir-me amb les altres noies que havíem d'anar a Mallorca. El temps era insegur i semblava que volia ploure i no gosava. Això m'agradava i no m'agradava alhora, i per dintre anava pensant: —Si fa tempesta, podré explicar després als meus companys tots els incidents del viatge i podré dir que he passat una aventura. Però, per l'altra banda, no m'agradava pas que fes mal temps, perquè em feia l'efecte que arribar a Mallorca i veure-la en un dia de pluja, no havia de fer tan bonic com en un dia de calma, perquè jo me la figurava una illa bonica i tranquil·la, a la qual hi lligava més un sol ben clar i un cel ben blau.

Quan vaig arribar a l'Escola, ja hi havien algunes noies reunides, poc després, el grup ha augmentat i hem començat les nostres converses. Ens han donat sopar, però no teníem gens de gana; devia ésser l'emoció que sentíem. Totes deliràvem per marxar i el sopar es feia horriblement llarg. Per fi ens hem aixecat de taula i hem agafat l'automnibus que ens ha portat al moll. Hem vist el «Ciudad de Barcelona» i hem dit: Es el nostre!

La primera impressió que m'ha fet el vaixell, ha estat d'estranyesa i em creia que ens equivocàvem. No podia imaginar-me de cap manera, que per a fer un viatge tan curt, havíem de pujar a aquell

vaixell tan gran i tan bonic. Després, en pujar-hi, vaig sentir com una mena d'orgull.

Jo penso que, aquell moment, a totes ens va fer, si fa o no fa, la mateixa impressió: barreja de tristesa i alegria. De tristesa perquè deixàvem els nostres pares i els nostres germans i d'alegria perquè pensàvem en les coses boniques que anàvem a veure.

Ens han cridat i ens han destinat als «camarots». Des del meu, puc veure el mar; he mirat enfora i encara he vist, al lluny, els llums de Barcelona. Mentrestant, el vaixell s'allunya. Procuro estar-me quieta per no marejar-me, i tot pensant en Mallorca m'he adormit. Quan m'he despertat ja era clar, però encara no havia sortit el sol. He començat a veure algunes roques que tenien un aspecte tan fosc, que fins m'han fet perdre una mica la visió de Mallorca. Ens han cridat perquè ens llevéssim i hem pujat a coberta. Arribàvem a Palma.

La impressió que Palma m'ha fet, des de coberta, no l'explico perquè tampoc no sabia fer-ho. Tanta era l'emoció que sentia. Hem saltat a terra i tot seguit hem agafat un autocar que ens ha dut a l'Hotel «Terminus», on hem esmorzat.

Palma trobo que és una ciutat petita.

Tot seguit hem tornat a agafar l'autocar i cap a PortoCristo a passar-hi uns dies. Hem corregut molts kilòmetres a través de camps de blat, i hem vist batre les garbes, però no igual que a la nostra terra. A tots anàvem fent adéu, i ells ens contestaven amb els seus amples capells, bo i deixant les feines que feien. Tots els camps són florits i hi ha moltes roselles.

Hem arribat a Manacor i hem fet un xic de parada. Hem tornat a reprendre el viatge; pel camí hem vist una casa molt vella i un molí, què és de les coses que m'han agradat més.

Hem tornat a veure el mar i un poblet petit. Era Porto-Cristo. Aquest poblet és molt pintoresc i la casa on hem de viure és bonica perquè sí; la volten moltes flors i em sembla que hi passarem uns dies deliciosos. La nostra cambra té uns cobrellits blancs i blaus tots florejats, que fan molt bonic. Sembla una casa de nines.

Hem dinat a fora, sota un emparrat, i tenim unes gerres per l'aigua. Hem anat a fer la migdiada perquè totes estem rendides. Havíem fet 17 hores de viatge.

Mentre visquem aquí, cada dia, per torn, dues nenes tindran cura de la neteja i endreça de la casa, miraran si tothom té el llit ben fet i si cada nena té les seves coses ben endreçades. Pararan i despararan la taula i procuraran que tot faci sempre molt goig.

A la nit també hem sopat a fora. Fa molt vent, tenim llums d'ace-

tilè i se n'ha apagat un. Mentre sopàvem ha sortit la lluna. Volíem que ens expliquessin coses, però ens hem hagut d'anar a dormir perquè els ulls se'ns tanquen.

20 - VII - 32.

Avui ens hem llevat del tot reposades. Fa un dia molt clar i molt bonic. El cel el veig tan gran, que no puc abastar-lo tot amb la mirada.

Sis nenes, per torn, anirem cada dia a les Coves del Drac a buscar aigua. Avui m'ha tocat a mi. Quan començava a entrar m'he espantat una mica, perquè uns coloms que tenen allí, en mig de les roques, m'he cregut per un moment que eren aquells ocellots de nit que viuen en els llocs foscos.

Per entrar dins de les Coves hem agafat llums, perquè ens podríem perdre i he vist coses meravelloses. L'aigua gotellava poc a poc baixant per les columnes d'estalactites. Tot plegat semblava una cosa tan fantàstica com un passatge de la Divina Comèdia. Hi ha una columna que s'assembla a la que hi ha a la plaça del Rei, fins en la forma i tot. A la Cova tot agafa un aspecte feréstec i si jo m'hi perdés, com va fer Tom Sawyer, no podria pas resistir la por que em faria.

En una de les galeries, el sostre sembla de marbre blanc i negre. El nom de la cova el trobo molt ben posat, perquè realment és cosa digna d'un drac d'aquells que treuen foc pels ulls, tenen set caps i raptaven les princeses. Hem arribat al lloc d'on hem de treure l'aigua per omplir les gerres. Són dos petits llacs separats l'un de l'altre per unes roques. L'aigua dels dos llacs és diferent: l'una és bona, l'altra no; però la de tots dos és tan clara, que si no es mira ben fixe no es distingeix.

Després d'omplir totes les gerres que portàvem, hem sortit a fora altra vegada i llavors he vist el contrast entre la foscor de la cova i el cel clar de Mallorca.

A la tarda hem anat a «Cala Murtra». Totes les nenes ens hem agrupat segons les nostres simpaties i ens hem posat a caminar «daxo, daxo» — ja començo a aprendre el mallorquí — fins que hem arribat a una petita muntanyeta. Des d'allí es veia el mar que feia una petita entrada; és la cala. A terra no hi ha sorra, tot són algues apil·tades i portades per les tempestes. Hi baixem i els peus se'ns ensorren. L'aigua és de molts colors, i tan clara, que s'hi veuen totes les pedres del fons.

Llavors ens escampem, hi ha algunes nenes que busquen herbes per a fer un ram; n'hi ha una que cull minerals i jo busco petxines que facin bonic.

Hem deixat la cala, hem pujat a la punta i ens hem assegut. Davant nostre tenim Porto-Cristo i el mar; no es veu gairebé cap barca; hi ha calma per tot. El paisatge m'agradava molt i allí asseguda m'hi trobava molt bé, però es feia fosc i hem hagut de marxar. Quan hem arribat a casa ens hem quedat al jardí i hem cantat cançons fins a l'hora de sopar.

21 - VII - 32.

Nosaltres vivim a les afores del poble i sobre mateix de les Coves del Drac. Davant nostre tenim Porto-Cristo i el mar. La platja, des d'aquí, sembla sense aigua, el mar no es distingeix si es mou o no, l'aigua és clara i blavosa, el cel té un to brillant, però hi trobo a faltar aquells núvols que hi havia ahir i que li donaven aquella blancor que feia tan bonic.

Després d'esmorzar ens han explicat una mica d'història de Mallorca i hem llegit les poesies «Canten i dormen» i «La troballa de Na Elisenda», de Costa i Llobera, que són la tradició de dues cales de Mallorca. A mi la que m'ha agradat més ha estat l'última. Després ens han explicat una rondalla popular de Manacor.

Unes nenes s'han fet braçalets de caragols; jo n'he trobat uns de molt petits i en faré collecció. Ja sabem més paraules mallorquines i cada dia ens anem sentint més bé i més alegres. Sembla talment que estiguem a casa nostra.

A la tarda hem escrit a Barcelona, després hem agafat els jerseis, perquè a la nit fresqueja, i hem anat a «Cala Aguila».

A Cala Aguila hi ha uns caragolets i petxines molt menudes. Quan el sol ja s'amagava, hem tornat cap a casa.

Els núvols eren tots encesos.

Abans d'anar a dormir, he vist la lluna que era molt vermella i m'he recordat que els pobles antics creien que, quan la lluna era així, volia dir que hi hauria guerres i sang.

A Porto-Cristo es veien les llums per les finestretes, i en el cel, de mica en mica, també hi sortien les estrelles.

EUGÈNIA NONELL, 12 anys

(Continuarà.)

La rata-pinyada

(Conte)

Una vegada hi havia una rata-pinyada molt dolenta i el rei d'aquell país, que era un lleó, va dir que qui l'agafés es casaria amb la seva filla.

Un dia passava una rata per allà i va trobar una formiga i li va dir:

—Noia, t'has enterat del que diu el rei?

I la formiga va contestar:

—Sí, i podríem fer una cosa. Com que tu ets una rata i tenim unes ales al nostre niu que em sembla que et vindran bé, tu te les posaràs i nosaltres et portarem al rei i direm: Ja la tenim.

Llavors el rei dirà:

—Us dono la meva filla, — i nosaltres direm: —No, ens estimem més que ens doni tres milions de baguls plens de diamants—, i quan els tindrem, a la nit vindran totes les formigues a salvar-te i ens escaparem.

I així ho van fer i se'n van anar a viure al bosc, i es van fer un palau i el rei es va quedar amb la boca oberta.

FRANCESC FERRO, 11 anys

Color Verd

Classe de «Nines»

El conill i el seu amic

(Conte)

Una vegada hi havia un conill i el seu amic; i van veure que al Noroest hi havia cocos i plàtans i hi van anar i es van adormir, i van sortir cavalls i van veure búfals.

Un altre dia hi van tornar, i van veure un mono i es van fer amics i el mono pujava a dalt de les mares dels plàtans.

El conill i el seu amic, ja no van tornar mai més a casa seva i es van quedar al Noroest.

RAMON LACOMBA, 9 anys

Color Blanc

Classe «Angèlica»

Música

EL PETIT CHOR

El «Petit Chor» de l'Escola, ha donat dos concerts. L'un, el dimencres dia 4 a la tarda, que va tenir caràcter d'assaig general i fou dedicat als companys de l'Escola; i l'altre, el va donar el diumenge dia 8, al matí, i va ésser per als antics alumnes.

La professora de música de l'Escola comentà el programa i féu la *presentació* del «Petit Chor».

El «Petit Chor» va nèixer el curs passat... com neixen les coses en aquesta casa... d'una manera espontània i necessària.

Tots els nens canten en llur classe de música, però, en un afany de correcció i de millora, els férem cantar individualment, i es destacaren els qui d'intuïció ja ho feien bé. Naturalment, aquests, agrupats — sense deixar per això de treballar amb els altres —, es trobaren en condicions d'aprendre cançons que, per les seves dificultats, no són assequibles a tots.

El «Petit Chor» apren i canta aquestes cançons, i els altres nens les escolten, i així arribem al nostre fi, que és el d'educar, no solament l'orella de l'infant, sinó el seu bon gust, el seu sentiment, és a dir, predisposar-lo per a saber distingir el camí que mena a la perfecció del camí enganyós de la xabacaneria.

El programa d'aquests dos concerts, format amb deu cançons, cinc populars i cinc d'autor conegut, fou el següent:

1. «Els ocells de la primavera» (2 veus), popular alemanya.
2. «Oh, dolç Jesuset», J. S. Bach.
3. «Desengany», popular catalana.
4. «La Dama d'Aragó», popular catalana.
5. «L'estel del capvespre», Schumann.
6. «A on?», Schubert.
7. «Cançó de Maria breçolant», Max Roger.
8. «L'àngel i els pastors» (2 veus), J. Dalcroze.
9. «Minuet», cançó francesa del segle XVIII.
10. «Marxa dels moliners», popular alemanya.

La nostra Biblioteca

BIBLIOTECA DELS NENS

Acabem de posar a la circulació la traducció francesa del fascicle «La Biblioteca dels Nens a l'Escola del Mar», que els nostres subscriptors reberen en substitució del número de «GARBI» corresponent al mes de gener.

Aquesta traducció (1) ha obeït a la necessitat de complaure a les moltes persones i institucions de diferents punts de l'estranger, que s'han interessat per coses de la biblioteca.

* * *

Fa temps que no podem adquirir llibres nous degut a les moltes despeses esmerçades en la conservació dels vells i en coses anexas a la biblioteca.

BIBLIOTECA DELS PROFESSORS

N.º de registre

- F - 172. *L'Institut d'Estudis Catalans*. Els seus XXV anys. Barcelona. Palau de la Generalitat, 1935 (Donatiu).
- L - 118. *La vila invisible de Kitej*, òpera de M. Rimski-Korsakov. Llibre de V. I. Bulski. (Institució del Teatre.) Donatiu.
- D - 18. *Diccionari General de la Llengua Catalana*. Pompeu Fabra (Llibreria Catalònia).
- F - 173. *Diccionario de Pedagogia*. Publicado bajo la dirección de Luis Sánchez Sarte. Tomo primero. A.-H. (Editorial Labor).

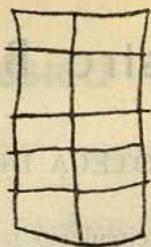
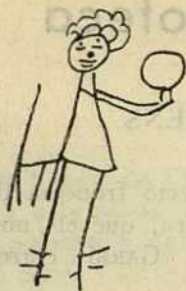
BIBLIOTECA DELS ANTICS ALUMNES

Noves revistes que es reben

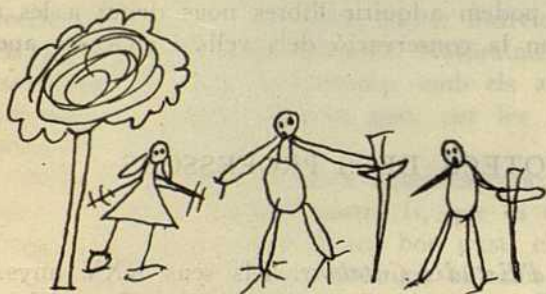
Claror. Publicació de l'Institut de Cultura i Biblioteca Popular per a la Dona. Barcelona.

(1) «La Bibliothèque des Enfants a l'Ecole de la Mer».

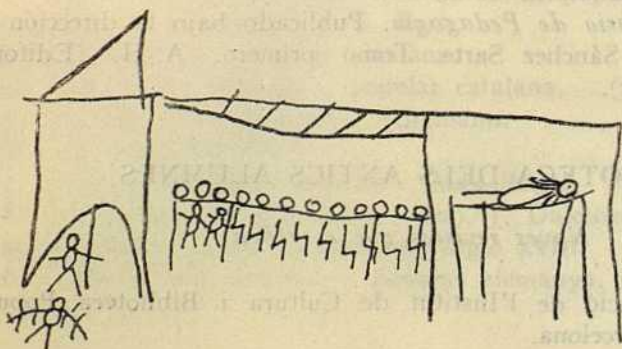
BLANCA

I. La reina pregunta al mirall, qui és la més bella de tot el país, i el mirall li contesta que és la Blancaneus.

II. Per ordre de la reina, dos criats es disposen a matar la Blancaneus, però a l'últim li perdonen la vida.

III. La caseta dels nans amb la taula parada. A la cambra la Blancaneus que dorm.

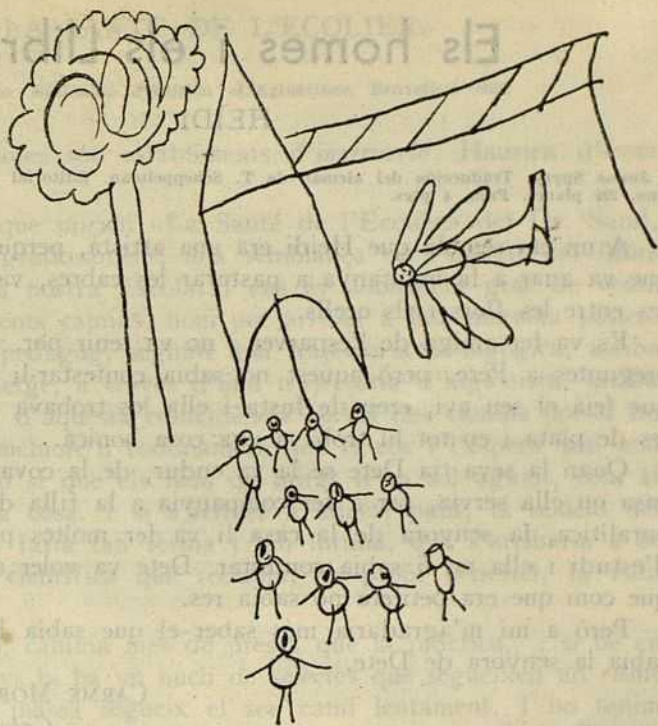
PILAR RIERA, 8 anys

Classe Pe

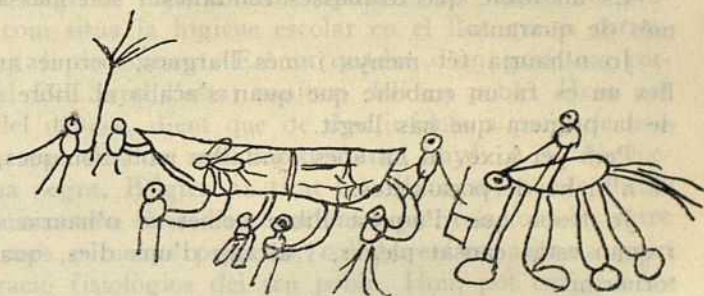
UCA

DE LA

CANEUS

IV. La Blancaneus a terra sense senyals de vida.
Els nans fan exclamacions de pena.

V. Els nans porten pel bosc, el bagul de vidre que
hi ha la Blancaneus. A dalt de cavall, el príncep
que se la contempla.

Els homes i els Llibres

HEIDI

Juana Spyry. Traducción del alemán de T. Scheppelman. Editorial Juventud, S. A. Barcelona. 220 planes. Preu, 4 ptes.

A mi em sembla que Heidi era una artista, perquè amb un sol dia que va anar a la muntanya a pasturar les cabres, va veure moltes coses entre les flors i els ocells.

Es va fer amiga de l'esperver i no va tenir por. Heidi feia moltes preguntes a Pere, però aquest no sabia contestar-li mai. Les culleres que feia el seu avi, eren de fusta i ella les trobava més boniques que les de plata i en tot hi trobava una cosa bonica.

Quan la seva tia Dete se la va endur, de la cova del seu avi, a la casa on ella servia, per a fer companyia a la filla dels amos, que era paralítica, la senyora de la casa li va fer moltes preguntes de coses d'estudi i ella no li sabia contestar. Dete va voler ajudar-la i va dir que com que era petiteta no sabia res.

Però a mi m'agradaria més saber el que sabia Heidi, que el que sabia la senyora de Dete.

CARME MORALES, 12 anys

Color Verd

Classe «Garbí»

RONDALLES

Frederic Mistral. Prefaci i traducció d'Alfons Maseras. Editorial «Fluida», Terrassa. 205 planes.

Es un llibre que té masses rondalles i són massa curtes. N'hi ha més de quaranta.

Jo n'hauria fet menys i més llargues, perquè amb tantes rondalles un es fa un embolic que quan s'acaba el llibre ja no et recordes de la primera que has llegit.

Però per això, hi ha unes rondalles molt boniques, encara que també n'hi ha de poca-soltes.

Jo trobo que d'aquest llibre només se n'hauria de llegir un tros i quan estàs cansat plegar, i al cap d'uns dies, quan en tens ganes, tornar-hi.

JOSEP M.ª IBARRA, 12 anys

Color Blanc

Classe «Nàusica»

«LA SANTE DE L'ECOLIER»

Dr. René Sand. Maison Nationale d'Édition «L'Eglantine». Bruxelles, 1923.

Les nostres escoles són establiments d'instrucció. Haurien d'ésser centres d'educació.

Aquests mots, que inicien «La Santé de l'Ecolier» del Dr. Sand, ens revelen, ben agradosament, una semblança de l'esperit del llibre amb l'esperit de la nostra Escola. I ens és doblement grat de veure com, seguint diferents camins, hom pot arribar a una mateixa posició pedagògica. Si el pedagog, seguint una trajectòria pedagògica, arriba a un punt; i el metge, a través d'una trajectòria d'higienista, arriba a un mateix punt; d'aquesta coincidència en els dos camins potser no ens atrevirem a concloure'n rodonament que el cos i l'esperit són una mateixa cosa; però sí que els hem de mirar d'un sol aguait, com si fossin una mateixa cosa. I si s'arribés a aquest punt, la relació del metge i mestre, es faria tan ferma i tan íntima, que s'arribaria a la veritable simbiosi científica que reclama, en propi benefici, la vida de l'infant.

La teoria, però, camina més de pressa que la pràctica, i si bé en aquests darrers anys hi ha un nucli de selectes que segueixen un ritme accelerat, la gran massa segueix el seu camí lentament. I no tenim cap mena d'intenció de reptar la gran massa. Ella, i només ella, és la que dona la tònica cultural d'una nació. Però cal incorporar-li tot el que sigui un guany per a l'infant.

L'obra del Dr. Sand és una exposició modèlica de claredat i concisió, de l'esforç que fa la nació belga per incorporar a la seva organització escolar, tot allò que pugui reportar un benefici per a l'infant.

Es molt plaent llegir la manera com exposa el Dr. Sand els problemes escolars i com situa la higiene escolar en el lloc que li correspon en el pla sanitari de conjunt. En un quadre d'un grafisme comprenedor exposa el Dr. Sand l'estat sanitari del seu poble. Hom pot fer-ne un resum del mateix, dient que de deu infants a punt de néixer, només en restaran dos de sans als quaranta anys. A fi d'esmenar aquesta pàgina negra, Bèlgica ha tirat mà d'una munió de recursos; ha posat en marxa una sèrie d'institucions; que, relacionades entre sí d'una manera més o menys pròxima, col·laboren en aquesta gran croada de recuperació fisiològica del seu poble. Hom pot comprendre el paper preminent que hi juga la higiene escolar.

I hom pot considerar l'esforç de l'higienista que no ha de lluitar

solament contra els perills que l'edat escolar ja porta en sí, sinó que ha de defensar l'infant contra la negligència dels pares.

El Dr. Sand fa un anàlisi de tots els elements escolars.

De l'edifici, que deu fer que *l'infant s'hi trobi content*, i que *ha perdre el caire de caserna*; de la situació, de la distribució, del camp de joc, etc....

En el capítol que fa referència a la inspecció mèdica dels escolars, concreta i especifica el paper del metge, del mestre i de la infermera escolar, i recorda que ultra interessar-se pel cos de l'infant no ha de negligir el seu caràcter.

També remarca els avantatges de l'educació física, del desenvolupament de l'esperit d'equip, i recorda la conveniència d'avantposar el joc a la gimnàsia i que els infants no tenen resistència.

De l'ensenyament de la Higiene, diu tot el que cal dir, sense oblidar la instrucció sexual.

I, en la higiene de l'ensenyament, reclama la reducció dels programes i dels horaris a fi d'evitar l'esgotament de l'infant; repassa la higiene de les diverses branques de l'ensenyament, totes adaptades als infants segons la seva classificació mental; la conveniència de recolzar la disciplina escolar en el *self-governament*, a fi de que el minyó tingui el dia de demà una forta educació cívica. Darrerament recomana que els infants siguin educats en un ideal de pau i de solidaritat humana.

Uns annexes afegits al final del llibre, augmenten encara el seu valor documental.

Resumirem dient que «La Santé Ecolier» ofereix una visió completa del problema escolar, i això ho fa en pocs i precisos mots. Una cosa notable de l'obra del Dr. Sand, és que a desgrat d'ésser un llibre tècnic, està desproveït de la gelor peculiar dels llibres tècnics.

I és que Sand no és un teoritzant de la tècnica pedagògica, sinó un metge que la viu intensament en la realitat del moment i que malda per situar l'escola, en el lloc que de dret li correspon, en la realitat de les coses, o, com diu el mateix Sand al cloure el llibre, *fer l'école pour la vie, l'école dans la vie, l'école par la vie*.

ALFONS NADAL

Antic alumne

DE SU JORNADA (fragmentos)

Manuel B. Cossío. Madrid, 1929.

De su jornada és un recull de treballs de Manuel Cossío, que els seus deixebles aplegaren per a fer-n'hi ofrena, amb motiu d'ésser jubilat de la càtedra de Pedagogia de la Universitat Central i de la direcció del Museu Pedagògic. (22 de febrer de 1929.)

I. — *En la Institución Libre de Enseñanza.*

Amb el subtítol de «Pedagogia Contemporànea», diu que dues notes distingeixen la reforma a què aspira en l'ensenyament la moderna tendència pedagògica. La primera, la de referir-se a la forma i no al fons i la segona en que s'atengui a tots els graus d'ensenyament, principalment el primari.

Tracta també de les qüestions principals que actualment aparten la Pedagogia moderna, de les tendències rutinàries a què quedava limitada. L'autor fa notar el gran interès que pels problemes de l'educació demostren no solament els homes especialitzats sinó també els grans pensadors.

Cossío, considera l'infant com un ésser a qui se li han de desvetllar (ja que ell en sí els posseeix) els elements necessaris pel desenvolupament de la seva personalitat.

Diu l'autor, que en els primers anys de l'infant es retrassi l'ensenyament de la lectura i que aquest aprengui a veure i pensar. I es pregunta: ¿Per què no suspendre l'escriptura i començar pel dibuix, molt més real, viu i concret per a la fantasia del noi?

La lectura i l'escriptura, que no són la base ni l'únic camí de tots els coneixements assequibles a l'home, ha de deixar d'ésser el primer aprenentatge que faci el noi a l'escola, perquè (Cossío) no comprèn la necessitat que tingui el noi de saber llegir i escriure per a conèixer quelcom del sol que l'il·lumina o del pà que menja.

En els conceptes que exposa en aquest capítol, s'ha de basar l'escola primària, perquè tot i essent molt discutit, el que l'escola ha d'educar primer que instruir, és un dels problemes que més triga a resoldre's.

Estima la convivència de nois i noies com un principi essencial del règim escolar.

Tot el treball que realitza «La Institución Libre de Enseñanza» té per objecte elevar i ennoblir els pensaments i maneres de sentir dels alumnes, amb altes mires socials i ideològiques.

Considera la feina que porta a fi l'educador, ineficaç sinó comp-

ta amb la col·laboració de les famílies, i així és que dins de «La Institución Libre de Enseñanza» es considera indispensable procurar establir una íntima relació entre l'escola i la família.

Parla de com s'ensenya la història en la dita institució, i aquesta s'aprofita per a donar idea als nois de com s'han de fer les coses pel bé de la collectivitat, ja que el veritable subjecte de la Història no és l'heroi, sinó tot el poble.

Són molt interessants els punts que exposa per a la reforma del segon ensenyament. Creu que a més de programes i plans a seguir, interessa la formació dels mestres.

Completen el llibre treballs amb els títols següents:

II.—En el Museo Pedagógico Nacional.

III.—En el Ateneo, la Universidad y el Consejo de Instrucción Pública.

IV.—En la acción social difusa.

V.—En la Historia, la crítica y las excursiones de Arte.

La vida intel·lectual a l'Escola del Mar

EL LLENGUATGE

(Continuació).

Sembla que una de les coses que preocupa més a la gent, és el fet de que els nois llegeixin un llibre i com més aviat millor.

Feia poc que un nen havia ingressat a l'Escola, quan un dia, es presenta el pare a preguntar que com era que el seu fill no portava cap llibre de lectura, perquè a l'altra escola que anava, ja n'havia passat dos.

Llavors vam haver-li d'explicar, que el seu fill no llegia perquè no sabia llegir; i el concepte que nosaltres teníem de la lectura. Perquè, que el seu fill repeteixi el que està escrit, li dèiem, no té cap valor ni serveix per a res més, que per a enganyar els pares. Per llegir, primer ha de saber el que llegeix. I li vam preguntar si havia vist la llibreta del seu fill.

—Veu, en això de l'escriure, si que adelanta.

No havia comprès que aquelles coses que el seu fill deia i escrivia, eren per a ell el millor llibre de lectura.

Una altra nena ingressada aquest curs, bastant preparada instruc-

tivament (té 12 anys), quan va acabar el primer llibre, que va llegir de la biblioteca, no va presentar el resum, ni el comentari que tots venen obligats a fer, perquè deia que no en sabia. El professor va cridar-la i li va dir que ja que no sabia fer el resum per escrit que l'expliqués de paraula. No hi va haver manera de fer-li dir res. Per aquella nena, explicar el llibre, era un problema sense solució. L'única oca de la qual s'havia enterat, era de què parlava d'un gegant i uns nens.

I aquest llibre el llegeixen altres classes més petites.

La nostra vida social, dintre l'organització de l'Escola, ens ha ajudat molt a resoldre els problemes del llenguatge, fins i tot en la part mecànica del llegir i l'escriure, i ja no parlem de la part de concepte.

Un noi completament retrassat, distret, bellugadís, no hi havia manera de fer-li concentrar l'atenció en res. Només el preocupava una cosa, tenir un càrrec.

—No pot ésser, no pots tenir cap càrrec perquè no saps llegir ni escriure, li deia la seva professora; no podries fer les llistes dels nois.

—Si em deixa tenir un càrrec aprendré de llegir, li ho prometo.

Se'l va nomenar representant de la classe, i cada vegada que volia escriure un nom, o llegir alguna cosa, anava a la professora que li ho digués, i així, amb l'afany de quedar bé perquè el tornessin a nomenar una altra vegada, va aprendre de llegir i d'escriure.

En una classe mitjana hi havia un noi que parlava molt malament. Era català, però vivia amb uns parents de la província de Múrcia, i parlava un dialecte, format pel seu propi ús, i compost de paraules catalanes, castellanes i de l'argot propi del noi del carrer. Tot plegat, una cosa molt pintoresca. El mestre havia fet tot el possible i l'impossible per corregir-lo, però no n'havia pogut sortir. Un dia se li va ocórrer elegir-lo cronista. I aquesta fou la solució (1).

El fet d'haver de llegir amb veu alta cada matí la crònica, i de què els nois dels altres colors contraris fessin remarcar les seves incorreccions en el parlar, va fer el que el seu mestre, amb tots els adjectius, no havia pogut lograr.

Un altre noi que a l'ingressar a l'Escola, degut a l'edat i alçada, no va poder portar-se a la classe que li corresponia per la seva instrucció, era una rèmorà pels altres nois, si és que es volia que s'integrés a la vida de treball de la classe, o bé era un perjudici per a ell si es deixava que vegetés. Dues solucions ben sensibles per cert.

Però va resultar un noi molt enèrgic, d'una gran autoritat i que

(1) Vegi's el noticiari de «Nines».

va sentir de seguida el desig de formar part d'aquell engranatge complicat de la vida social, que tenen els nois més grans.

Manar, tenir un càrrec, presentar protestes, era el seu afany, més això comportava en si un treball intel·lectual que ell no sabia fer. Les protestes se li rebutjaven perquè estaven plenes de faltes d'ortografia, les crítiques no se li acceptaven perquè no deien mai el que volien dir, no podia intervenir en les discussions perquè no sabia parlar. I així aquell noi lluitava i es preparava, consultant el mestre, els companys, els llibres, el diccionari, més ben dit, amb el que podia.

I avui, després de dos anys, i quan ja ha acabat la vida escolar, no direm que sigui una eminència, però si un noi d'una preparació mitjana.

(Continuarà.)

(Vegi's GARBÍ, núm. 17, del mes de desembre del 1935.)

Notícies pedagògiques

Llegim en el «Pour l'ère nouvelle» de gener, que en una escola d'una ciutat de Brusselles s'ha aplicat el mètode Decroly, segons la idea que «A societat nova, nous mètodes d'educació».

Heus ací algunes apreciacions preses entre els bons i mals alumnes, sense distinció:

«Jo crec que aquest mètode és molt interessant perquè un hi veu més coses que en el que fèiem servir sempre, s'aprenen les coses més bé i un es veu obligat a investigar més.»

RAOUL P..., 11 anys i mig

«Nosaltres recordem molt bé tot el que ens expliquen; més bé que si ho aprenguéssim en un llibre. Aquest mètode és més actiu, més agradable, també és més instructiu perquè ens veiem obligats a treballar molt i a investigar molt per tal de poder dir alguna cosa d'interès sobre els diferents temes proposats.»

FRANÇOIS T..., 13 anys $\frac{1}{2}$

«És molt agradable fer recerques, sobretot en els llibres antics.»

FERNAND G..., 13 anys

«A mi m'agrada més la classe feta així perquè la trobo més instructiva.»

ROGER P..., 12 anys

«Aquest mètode és més actiu. Fem més feina que amb el que feiem servir sempre.»

ANDRÉ P..., 11 anys $\frac{1}{2}$

«Estic molt content i em sembla que això continuarà.»

ROBERT D..., 12 anys

Es allò de «probarlo y os convenceréis».

* * *

Treiem d'un «Bulletin du Bureau International d'education»:

Perfeccionament dels mestres. Polònia

«El treball dels mestres ha estat apreciat fins ara pels inspectors de l'Ensenyament primari; però la inspecció no es feia més que una vegada a l'any i cada mestre no veia l'inspector sinó una o dues hores, temps insuficient per a l'apreciació dels mètodes emprats i de llur rendiment, etc., etc.

Des d'ara els directors d'escola hauran d'observar detalladament el treball de cada membre de llur personal escolar, en relació amb un qüestionari elaborat pel ministre d'Instrucció pública i aquestes fulles d'observació hauran de servir després als inspectors per a les seves apreciacions. Els directors i els mestres temen que aquest nou sistema produeixi confusions entre director i personal escolar.»

De manera que els inspectors veuran el treball educatiu dels mestres a través d'uns qüestionaris elaborats pel ministre d'Instrucció pública.

* * *

També en un altre «Bulletin du Bureau International d'éducation» llegim:

«Un article publicat al «I Diritti della Scuola» atrau l'atenció sobre l'activitat pedagògica de dos mestres, Sr. i Sra. Tanda, que han aplicat a les seves classes primàries de Tívoli, un mètode didàctic molt original, mercès al qual els seus alumnes fan ràpids progressos. El matrimoni Tanda ha fabricat un material molt senzill, compost d'objectes de cartó, de fusta i de ferro, concretant cadascun un principi, una noció fundamental d'aritmètica o de llenguatge. Formes, colors, moviments, composicions i descomposicions, contribueixen a la demostració i es presten a una multitud d'aplicacions que estimulen l'atenció de l'alumne i a més el diverteixen. El mètode del matrimoni Tanda no té cap pretensió de doctrina; és un simple

mètode pràctic i a la vegada utilitari que va de dret al fi perseguit, dóna un màxim de rendiment en un temps mínim; a més, activa en un grau molt alt la intel·ligència dels nois, fent-los uns autodidàctics; estalvia l'energia del mestre i pot ésser aplicat a qualsevol escola i per qualsevol mestre. És, sobretot, importantíssim per a les escoles rurals d'Itàlia, on les tres quartes parts dels alumnes deixen l'escola a la 3.ª o 4.ª classe i han d'aprendre com més coses millor en poc temps.»

Ara sí que no ens podem pas queixar. S'obté un «màxim de rendiment en un temps mínim» i sobretot s'estalvia «l'energia del mestre». A més, aquest mètode és una troballa perquè «es pot aplicar a qualsevol escola i per qualsevol mestre», a la manera d'un específic farmacèutic!

L'Escola vista des de fora

CATALEG DE LA BIBLIOTECA DELS NENS, elaborat per l'Escola del Mar. Barcelona, 1934.

Aparentment la publicació d'un fascicle que enumera els volums que conté una col·lecció de llibres per a nois és un afer d'escassa importància. En realitat, però, si tenim en compte l'estat nebulós en que es troben encara els estudis pedagògics que fan referència a la formació de biblioteques infantils, cal saludar amb joia l'aparició d'un recull així.

Cert que no descabdella teories que avalin els procediments seguits — els catàlegs no expliquen — però de filosofies i divagacions de revista que exposin allò que els vaillets, per aquest motiu o l'altre, han de llegir, no en manquen pas en els nostres dies. Per contra, són escassos els exemples de publicistes que ens diuen concretament les obres que han de constituir el fons de la biblioteca d'una escola, anomenant cada una d'elles pel seu nom. I és que quan hom parla d'una manera abstracta, l'escriptor sempre té raó, perquè de bon començament ja disposa de les idees en forma que el condueixin a determinades conclusions. Discórrer sobre fets reals, però, ja és més difícil, perquè cal abans un estudi previ, enfocat amb intel·ligència i deslliurat de tota mena d'interessos, que assegurí l'objectivitat de les nostres opinions.

No és que l'Escola del Mar, en aquestes circumstàncies, faci una afirmació categòrica, però ens diu que el seu catàleg de la biblioteca dels nens és una selecció feta en el termini de dotze anys a través d'enquestes, impressions, comentaris i recensions que han posat a prova llibres i alumnes. I això precisament és el que té valor.

D'ara endavant, doncs, els que vulguin implantar una biblioteca infantil a la seva escola primària, ja coneixeran un aplec de volums — 868 — que els orientarà en els inicis de la tasca. A la vegada, els pedagogs que analitzen els múltiples problemes suscitats pels llibres en la consciència dels petits, tindran un altre punt de referència per a llurs observacions.

Tal vegada després d'un estudi apropiat, en el qual els mestres comparin les dades arxivades de llur experiència personal, resultarà que el catàleg, al costat d'encerts innegables, es ressent d'aquest defecte o d'aquell altre. Però això, davant els beneficis esmentats, són coses secundàries. Ningú no posseeix la ciència del bé i del mal i l'interessant és l'impuls donat a les recerques tostemps prolífiques, per a trobar les obres literàries més adequades als infants.

P. LL.

(Del «Butlletí del Mestre», 15 de desembre del 1934.

NOTICIARI

NOTES GENERALS

UN CONCURS DE PELAR I MENJAR BE LA FRUITA

Organitzat pel Consell de l'Escola, es va fer un concurs per veure quins nois eren els que pelaven i menjaven millor la fruita, i d'entre ells, triar-ne el campió de l'Escola.

Per anunciar aquest concurs, es van posar per les parets de les classes, menjadors i corredors, grans cartells pintats i escrits pels nois.

Aquest concurs va durar dos dies, dimarts i dijous, que són els dies que es menja fruita a l'Escola. El primer dia es va fer la primera selecció i el dijous es va fer l'eliminació dels seleccionats, per tal que només en quedés un de cada classe.

Els nois presentats a concurs foren:

Teresa Segalà, de «Petits»
Josepa Ferrer, de «Contes»
Balbina Coll, d'«Angèlica»
Josep Sànchez, de «Nines»
Dolors Aragonés, de «Nausica»
Rosa Salices, de «Garbí».

A la tarda es va reunir tota l'Escola a la Sala de Música, on ja hi havia preparada una tauleta per a cada concursant. Cada un d'ells pelà i menjà una taronja.

El jurat estava format per dos professors, un noi de «Garbí» i un altre de «Nausica». Aquest jurat tingué en compte, per a la qualificació, primerament la polidesa al pelar la taronja, fent servir el ganivet; segonament la manera d'encetar la fruita, i per últim la manera pulcra de menjar-se-la.

Per a cada una d'aquestes coses es va donar una puntuació, jutjant, naturalment, els grans com a grans i els petits com a petits.

A l'anar a comptar els punts per a nomenar els tres primers, no va haver-hi cap dubte, ja que per unanimitat van ésser declarats:

1. Josep Sànchez.
2. Dolors Aragonés i Rosa Saelices.
3. Teresa Segalà.

UN CONCURS DE CONTES A LA CLASSE DELS PETITS

Haviem organitzat un concurs de narradors de contes, per tal d'acostumar-los a que parlin bé ja des de petits. En aquest concurs s'havien de corregir els defectes de pronunciació i la repetició masses vegades, cosa molt freqüent, d'un mateix mot.

Cada color havia d'explicar un conte, i els caps eren els encarregats d'escollir el nen que havia de representar el color. El temps de preparació era il·limitat i havien d'avisar a la professora quan creguessin que ja estaven a punt.

El dia del concurs, els tres caps es van constituir en jurat i el va presidir la seva professora. Va quedar en primer lloc el color Blau amb el conte «El rei granota», explicat per la nena Teresa Segalà.

Després del concurs ens diuen els nois:

«La nostra classe feia molt bonic. L'hem arreglada com la Sala de Música, quan llegim cròniques. El jurat escrivia moltes coses en un bloc que tenien i m'hauria agradat molt saber que hi posaven.»

ANTONI MORENO

«La Serret, mentre explicava el conte, estava tremolant i s'ha tornat tota blanca i jo em pensava que no el podria acabar. Sort que l'ha explicat molt curtet! I quan ha sabut que no havia guanyat, estava a punt de plorar.»

AGUSTINA BALLVÉ

«Quan explicava el conte només pensava, a veure si guanyaré?»

ANGELINA CARRETERO

«A l'Angelina, quan explicava el conte no sé que li passava, perquè només feia que tocar-se les faldilles i arreglar-se les espadenyes. Es veu que no podia estar-se quieta!»

ANGELA SERRET

Aquest concurs podem dir que ha estat un èxit pel resultat i la seva preparació, es va portar a cap dintre de la major serietat i bona fe.

VISITES QUE HA TINGUT L'ESCOLA

Han passat per l'Escola: el Sr. J. M. Batista i Roca, de «Palestra», el qual acompanyava a Mr. W. Horsfall Carter, de Londres; el primer curs professional de la Normal de l'Estat; el senyor Josep Pradell, fill d'un dels socis de la casa «Ribas i Pradell», constructors de l'edifici de l'Escola, i el senyor Josep Viladecans, encarregat dels fusters que van treballar-hi.

NOTES DE LES CLASSES

PETITS. Dèiem en el Noticiari del mes passat que fèiem guardiola per tal de poder comprar un joc d'escacs. Però com que són tres els colors, cadascun va voler tenir el seu i va establir-se una gran competència i entusiasme per veure qui seria el primer de tenir-lo.

El color Blanc va ésser el que va guanyar; el segon va ésser el Verd; i com que el Blau quedava molt endarrera, els altres dos colors el van ajudar i ara tots tres estan contents amb el seu joc. L'Escola també va voler contribuir-hi i els ha donat tres taulers nous, un per a cada joc.

CONTES. El dia 15, el nen Lluís Baró, del color Blau, va donar una conferència sobre «Els taurons i la seva pesca». Va presentar el conferenciant, el cap de color, i va presidir el Consell de la classe. Com és natural, entre els nois, va haver-hi molts aplaudiments i el conferenciant, davant de tanta gentilesa, va allargar la conferència parlant

d'«Els mitjans de locomoció des dels primers temps fins ara». Com es pot veure, la seva ambició, al triar el tema, no va ésser pas poca.

Els altres colors no volen ésser menys, i un noi del color Verd ja ens ha anunciat que parlarà sobre «Els cucs de seda». Això els dóna una gran feina per a documentar-se.

ANGELICA. A la nostra classe, ara tenim aquella nina tan bonica de «Nausica» i en el balandre hi han posat veles noves. Això fa que la nostra classe faci molt de goig.

Entre els llegidors, ja hi ha nens que deixen els llibres de contes per llegir altres llibres més difícils.

S'han reunit els caps del color Blau de tota l'Escola, junt amb el cap de color general, i van acordar treure en Paretas de cap de color de la nostra classe. Aquest noi és un bon noi i tenia interès pel color, però li falta una mica d'energia. L'ha substituït en Bolao, que té més empena.

Aquesta és la classe que hi ha més nois que llegeixen GARBÍ.

NINES. Des de començaments de curs, que venim treballant per la depuració del llenguatge dels nostres nois, fent servir com a mitjà la lectura diària de les cròniques.

El càrrec de cronista és un càrrec intel·lectual que no dóna gaires avantatges (els nois entenen per millor el càrrec que té més autoritat material encomanada), i en canvi dóna molta feina a escriure. No és d'estranyar, doncs, que no sigui gaire sol·licitat. Aquest va ésser el motiu pel qual vam començar a preocupar-nos del cronista, a fi de donar-li un estímul.

Llavors vam pensar fer a la vegada un treball de llenguatge a fons, en el sentit d'una higiene del vocabulari i vam nomenar, a més del cronista oficial (que és del color que ha guanyat), un cronista a cadascun dels altres dos colors, i així s'establia una competència entre els tres colors, o sigui entre tota la classe, que és el que volíem.

D'aquesta manera, cada matí es trobaven disposats a llegir la crònica del mateix dia, tres cronistes diferents. Procurem donar a l'acte la màxima solemnitat.

Comença a llegir un cronista, i els altres dos no cal dir que escolten amb la major atenció per a recollir el més nombre de coses en contra, i així que ha acabat de llegir, demanen per parlar.

En la crítica no es deixa passar res; si ha llegit amb una veu massa baixa o massa alta, si s'entrebanca, si ha dit *tindre* per *tenir*, *vindre* per *venir*, *sigut* per *estat*, *tenir* per *haver*, etc., si fa les 7 finals, si ha fet unes repeticions que fan lleig, si s'ha deixat tal cosa, si no està

prou ben explicat o comentat, si aquesta paraula està mal dita, si dit d'aquesta altra manera estaria millor.

En aquesta discussió, el cronista i el seu color defensen el que poden, nosaltres acceptem el que creiem que s'ha d'acceptar i els secretaris de cada color van treballant prenent-ne notes. Al final donem una puntuació, de la qual se n'ha de descomptar les coses en contra, i el cronista que té millor puntuació és el que guanya i el seu color se l'apunta com a nota de treball.

I així hem lograt que el càrrec de cronista, a la nostra classe, sigui un dels més sol·licitats i constitueixi per als nois un gran honor l'ésser-ne.

NAUSICA. Com a cosa important, hem de dir que abans a la nostra classe, teníem dos càrrecs del «Consell de Cinc». Aquests eren Sots-Director de la Biblioteca i Sots-Inspector dels Serveis d'Higiene, tots dos, càrrecs auxiliars. Durant la legislatura del Govern Blanc, es va acordar que d'aquí endavant, de «Nausica» en sortiria el Sots-Director de la Biblioteca i el Cronista General. El fet de què un càrrec auxiliar fos canviat per un càrrec tan important com el de Cronista general, ha despertat un gran interès a tots els nois de la classe i principalment entre aquells que es creuen prou preparats per a obtenir-lo. Però hem acordat que només podran tenir aquest càrrec els que ja han estat cronistes de la classe.

No cal dir que influirà molt en l'elecció d'aquest càrrec, la crítica del «Jurat de lectura de cròniques».

Ja hem començat el llibre de coses del mar. Després de parlarquina classificació fariem, segons les fotografies que tenim, hem acceptat aquesta :

Vaixells de vela; vaixells de turisme; vaixells de guerra; coses de la vida dels pescadors; ports, vaixells antics; barques; platges...

Les fotografies resalten molt sobre un fons de paper de color gris-plom.

Pel treball ens hem dividit en dos equips; els uns retallen i enganxen i els altres escriuen els cartells.

També hem de dir que a la classe s'han format simultàniament dos grups de treball. Un grup publica una revista que es titula «Els escacs a Europa»; l'altre no se sap que passa, però sembla que faran un butlletí que parlarà d'Art. El mes que ve potser podrem dir alguna altra cosa d'aquests dos grups.

GARBI. Com a complement del curset donat a aquesta classe per a ingressar al «Cos d'Observadors Meteorològics» s'ha llegit, durant

diversos dies, «Diari íntim de l'almirall Byrd», publicat en un dels diaris de la nostra localitat.

El nom d'aquest explorador i diverses fotografies d'ell, dels seus viatges, i del seu campament de «Little America», ja havien estat motiu de conversa en els diferents exercicis i lliçons del curset.

Cap a la caiguda de la tarda dels dies de febrer fa bo d'encarar-se amb la psicologia dura, però humana, de Byrd, i enmig de les emocions provocades per la lectura, sentir el recolliment i la intimitat de la classe.

Vam començar la lectura el dia 19. El cronista en aquesta data i en la seva crònica en parla i diu:

«Aquesta tarda, el Sr.... ens ha llegit el primer capítol del diari íntim de l'almirall Byrd, cèlebre explorador de les terres polars i que durant l'any 1934 passà els sis mesos de nit molt a prop del Pol Sud, en una tenda construïda expressament per a resistir forts freds. Ningú no sap ben bé perquè volgué fer aquesta empresa tot sol, perquè ell és home que no acostuma a parlar gaire...»

NOTES DELS ANTICS ALUMNES

Conversa sobre Tagore

Tagore no era pas desconegut a la nostra Escola, ben al contrari; tots havíem passat amb els seus poemes unes hores intenses i d'emoció. Podem assegurar que un o altre instant, tots havíem sentit Tagore. Per això l'antic alumne Lluís Amigó, en el curs de la seva conversa, no vingué pas a exposar-nos unes dades de la biografia de Tagore, sinó a actualitzar aquells instants, i a fer ressaltar alguns detalls, que malgrat ésser molt personals de Rabindranath Tagore, no per això deixen d'ésser comuns a tots els homes.

Ens mostrà l'ambient que contribuï a formar l'home. Féu una visió de la India. Esbossà l'esperit de l'Assia, diferent del d'Occident, i féu notar que sols amb l'esforç havia aconseguit, Tagore, la finor d'esperit, i que fins en la maduresa no havia obtingut resultats positius en les seves empreses pràctiques.

PUBLICACIONS DE L'ESCOLA DEL MAR

ESCOLA DEL MAR (edicions de l'Ajuntament de Barcelona. Comissió de Cultura). Agost, 1921. Exhaurida.

LLIBRE DE MAR (edicions de l'Ajuntament de Barcelona. Comissió de Cultura). 31 d'agost 1921. Exhaurida.

PESTALOZZI, Comentarios de su vida y su obra. (Ediciones de la Escuela del Mar.) 17 de febrero 1927. Agotada.

LA BIBLIOTECA DE LOS NIÑOS (Ediciones de la Escuela del Mar). 7 de octubre 1927. Agotada.

LES REPRESENTACIONS DE TITELLES A L'ESCOLA DEL MAR (Edicions de l'Ajuntament de Barcelona). 10 de maig de 1932. Exhaurida.

LA NOSTRA POSICIÓ PEDAGÒGICA. Conferència (Edicions de l'Escola del Mar). 21 de maig 1932.

VISITA ESPIRITUAL (Edicions de l'Escola del Mar). Octubre 1933.

VISITA ESPIRITUAL (Ediciones de la Escuela del Mar). Octubre 1933.

BIBLIOTECA DELS NENS. Catàleg (Edicions de l'Escola del Mar). 1934.

LA VIDA SOCIAL A L'ESCOLA DEL MAR (Edicions GARBÍ). Octubre, 1935.

LA VIDA SOCIAL EN LA ESCUELA DEL MAR (Ediciones GARBÍ). Octubre, 1935.

LA BIBLIOTECA DELS NENS A L'ESCOLA DEL MAR (Edicions GARBÍ), Gener, 1936.

LA BIBLIOTHEQUE DES ENFANTS A L'ECOLE DE LA MER (Editions GARBÍ), Janvier, 1936.

WER (Editions GARNI, Janvier 1932)

LA BIBLIOTHEQUE DES ENFANTS A L'ECOLE DE LA

(Editions GARNI, Decembre 1932)

LA BIBLIOTHECA DEI NENI A L'ESCOLA DEL MAR

(GARNI, Octobre 1932)

LA VIDA SOCIAL EN LA ESCUELA DEL MAR (Editions

et Octobre 1932)

LA VIDA SOCIAL A L'ESCOLA DEL MAR (Editions GARNI,

Octobre 1932)

BIBLIOTECHE DES NENI A L'ESCOLA DEL MAR

(GARNI, Octobre 1932)

EN VISITA ESPRITUAL AL MONASTERO DE LA ESCUELA DEL MAR

LA VISTA ESPIRITUAL AL MONASTERO DE LA ESCUELA DEL MAR

LA VISTA ESPIRITUAL AL MONASTERO DE LA ESCUELA DEL MAR

LA VISTA ESPIRITUAL AL MONASTERO DE LA ESCUELA DEL MAR

LA VISTA ESPIRITUAL AL MONASTERO DE LA ESCUELA DEL MAR

LA VISTA ESPIRITUAL AL MONASTERO DE LA ESCUELA DEL MAR

LA VISTA ESPIRITUAL AL MONASTERO DE LA ESCUELA DEL MAR

LA VISTA ESPIRITUAL AL MONASTERO DE LA ESCUELA DEL MAR

LA VISTA ESPIRITUAL AL MONASTERO DE LA ESCUELA DEL MAR

LA VISTA ESPIRITUAL AL MONASTERO DE LA ESCUELA DEL MAR

LA VISTA ESPIRITUAL AL MONASTERO DE LA ESCUELA DEL MAR

LA VISTA ESPIRITUAL AL MONASTERO DE LA ESCUELA DEL MAR

LA VISTA ESPIRITUAL AL MONASTERO DE LA ESCUELA DEL MAR

LA VISTA ESPIRITUAL AL MONASTERO DE LA ESCUELA DEL MAR

LA VISTA ESPIRITUAL AL MONASTERO DE LA ESCUELA DEL MAR

LA VISTA ESPIRITUAL AL MONASTERO DE LA ESCUELA DEL MAR

LA VISTA ESPIRITUAL AL MONASTERO DE LA ESCUELA DEL MAR

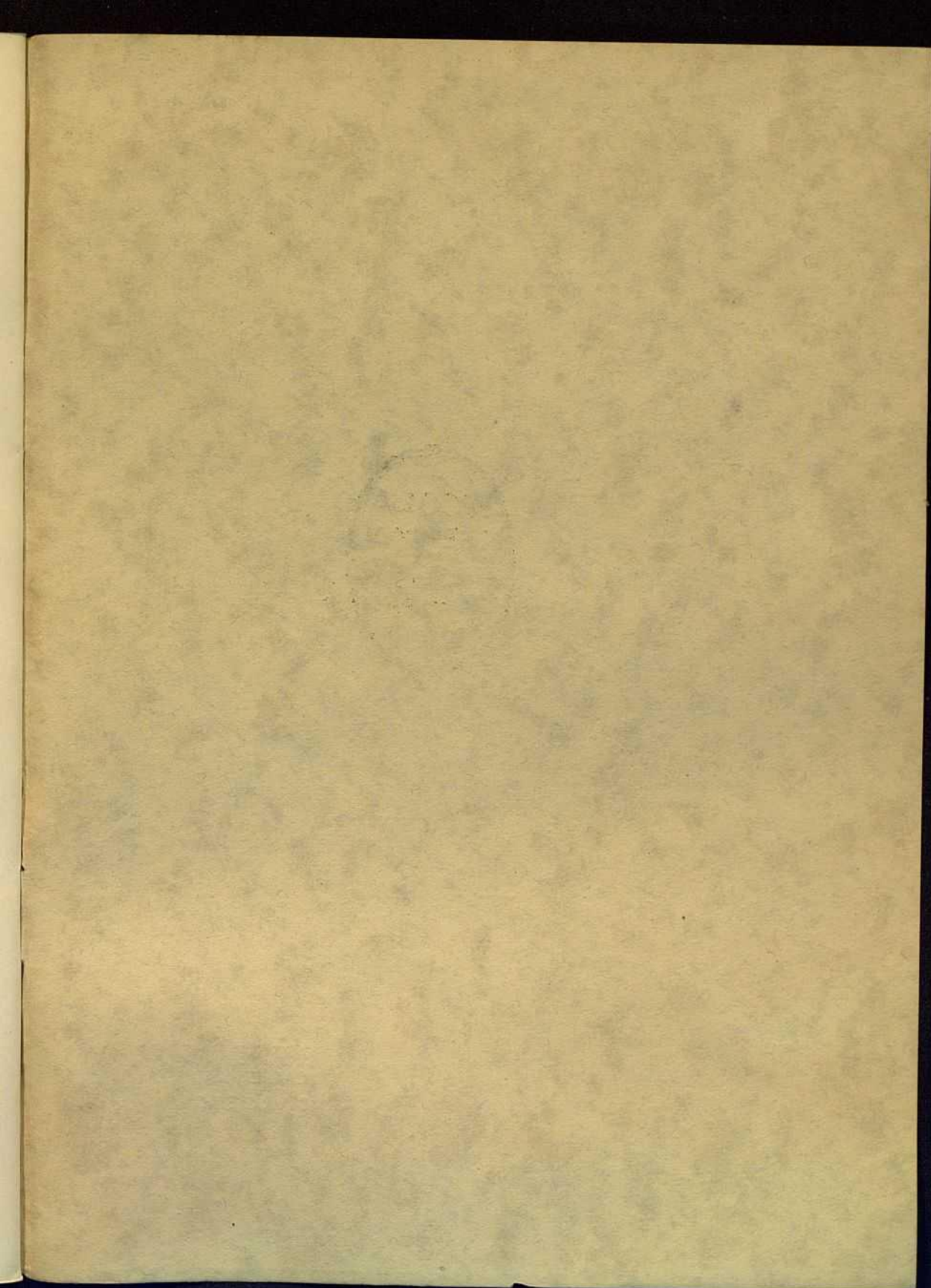
LA VISTA ESPIRITUAL AL MONASTERO DE LA ESCUELA DEL MAR

LA VISTA ESPIRITUAL AL MONASTERO DE LA ESCUELA DEL MAR

LA VISTA ESPIRITUAL AL MONASTERO DE LA ESCUELA DEL MAR

LA VISTA ESPIRITUAL AL MONASTERO DE LA ESCUELA DEL MAR

LA VISTA ESPIRITUAL AL MONASTERO DE LA ESCUELA DEL MAR

ART DEL LLIBRE
CARRER LLADÓ, 1
BARCELONA